

Lá thư

Lọt vào nhà suôn sẻ như dự kiến, hắn mò tìm công tắc điện. Chiếc đèn nê-ông hai bóng nháng lên sáng choang, hắn giật mình nép vào ngạch tủ. Lấy lại bình tĩnh trong vòng một giây, hắn mò tìm công tắc khác. Một thứ ánh sáng tím tím, nhàn nhạt hắt ra.

Có thể chứ, phải mờ mờ ảo ảo như thế này mới chẳng bỏ công thằng ăn trộm. Hắn bước sẽ sàng trên nền gạch hoa vào phòng trong, nền nhà bóng loáng trơn trượt làm hắn suýt ngã đến mấy lần. Tiến đến cánh cửa thơm mùi gỗ giáng hương trước mặt, hắn đẩy nhẹ và bước vào... Lại giật mình vì tiếng chim hót ba hồi. Đó là tín hiệu báo an toàn của thằng bạn đang làm nhiệm vụ canh gác bên ngoài. Đồ quý gì đâu. Lần đầu nhập nha có khác. Hắn bỗng dưng ra bực bội thằng bạn. Nó chủ mưu vụ trộm này thì lẽ ra nó phải là người hành động chứ không phải hắn. Đúng là thằng này quý quái không ai bằng. Nó xoa xoa hàng ria mép con kiền ra về trả lời bảo: "Chùm chìa khóa vạn năng là của mày, mày đột nhập hợp lý hơn tao chứ. Đào, có khổ cực hay không là cái thằng điều nghiên, vạch ra phương án một hai ba và canh gác bên ngoài là tao đây. Ráng lên một chút đi, có bạc tí trong tay, tao với mày tha hồ đòi đòi". Trước khi hành động, hắn đã thấp nhang xin cha hắn tha tội. Nhà hắn làm nghề sửa khóa đến ba đời, chùm chìa khóa vạn năng là để hành nghề chứ không phải để làm chuyện bất lương. Ngày lâm chung trên giường bệnh cách đây ba năm, cha hắn đã trời trăng lại như thế... Hắn tần ngần một chút rồi chắc lưỡi bước tới. Kệ. Hi nộ ái ố gì giờ này nữa. Leo lên lưng cọt rồi. Được làm vua, thua làm giặc. Hắn mở công tắc đèn đầu giường ngủ. Mùi hương là lạ bay thoang thoang. Chắc chắn đây là phòng cô con gái chứ không phải phòng hai ông bà già. Hắn xoay người, đảo mắt nhìn quanh, chỉ có một chiếc tủ có khóa, hắn nhẹ nhàng tra chìa khóa vào... Nhưng chẳng có gì cả, toàn quần áo và sách vở. Hắn cẩn thận khóa tủ, trả lại hiện trạng ban đầu. Phải hành động khép kín như thế để chủ nhà có vẻ đột ngột, chưa kịp phát hiện và nghi ngờ gì hắn mới có thời gian chuẩn. Tại sao con gái nhà giàu, với một căn phòng xinh xắn như thế này mà lại không có tiền - vàng trong tủ nhỉ? Đúng rồi, phòng có nhiều sách bởi cô chủ nhà là cô giáo, ngày nào cô ta chẳng phóng xe qua quây sửa khóa của hắn ở đầu hẻm. Nhan sắc cô giáo vào loại trung bình thôi nhưng là con nhà lành, có chữ nên hắn thấy cô ta cũng kiêu kiêu thế nào. Mấy lần hắn định cười làm quen nhưng cô ta cứ nhìn đầu đầu ấy, làm như trên thế giới này chỉ mình cô ta là có việc làm. Lúc nào cũng vội vã. Lúc nào cũng chột đến chột đi... Thằng bạn bảo hắn là, ngoài việc lục soát các tủ cũng phải nhớ đến các bức tranh treo trên tường, những viên gạch lót là lạ trong phòng ngủ. Nó giải thích thêm, để an toàn, mấy nhà giàu thường giấu tiền-vàng trong những bức tường khoét phía sau tranh hoặc chôn dưới những viên gạch lót nền có làm dấu. Nhà cô giáo mới bán, sáng mai dọn đi để bàn giao cho chủ mới, chắc tiền cũng còn loanh quanh đâu đây. Ba má cô giáo già cả rồi. Người già thường chủ trương người đâu của đây. Có nghĩa là, khi chưa bàn giao nhà thì tiền - vàng vẫn chưa được mang đi. Sau khi điều nghiên, biết số tiền bán nhà hơn tí bạc, biết tối nay cả nhà đi vắng ít nhất đến hơn mười giờ đêm, hắn và bạn hắn quyết định ra tay. Lo gì, phương án một vào ra đường hoàng bằng chùm chìa khóa vạn năng, phương án hai, phương án ba... hai ba đường thoát an toàn, hắn sống ở xóm này từ bé đến lớn; có góc ngách nào mà hắn không biết, nhà cô giáo lại không nuôi chó, đạo chích như hắn có trăm ngàn cái lợi...

Đi ăn trộm mà cứ tần ngần, phân thân như đi đóng phim nên hắn không nghe được tiếng chim rít một hơi dài... tám cây số, tín hiệu báo có động của thằng bạn bên ngoài. Đến lúc hắn nghe được tiếng dép lẹp xẹp bên ngoài thì đã quá muộn. Cô giáo trở về sớm hơn dự định. Mới chín giờ hơn. Hắn lật đặt đưa tay tắt đèn, khép lại cửa phòng và chui tuột xuống gầm giường.

Cô giáo mở đèn, loay hoay chải lại tóc. Xong, đến bên giá sách, cô chọn một quyển. Dưới gầm giường, hấn tò mò ngهن cổ lên. Sách gì đây, dày cộp. Cô giáo bỏ sách, nằm lắn ra giường, gát tay lên trán, thở dài. Xong, cô mới nghiêng người qua, cầm lấy quyển sách, lắn giỏ từng trang. Chết chưa, quyển sách dày như thế, cô đọc bao giờ mới xong. Bỏ khi, đi ăn trộm mà còn chờ với đợi. Không khéo hai ông bà già chờ nhau về nữa là hết đường thoát. Hấn phải hành động nhanh thôi. Chờ cô giáo đọc sách say sưa, hấn sẽ bò sang phòng hai ông bà già và tiếp tục công việc với chùm chìa khóa vạn năng... Hấn chưa kịp nghĩ ngợi gì tiếp theo, cô giáo đã thò hai chân trắng muốt xuống sàn giường tìm dép. Một cổ chân của cô đeo chiếc kiềng kêu leng keng. Hấn thấy xinh xinh lạ kỳ. Hấn nghiêng đầu, neho một bên mắt. Thật đấy, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ, hấn chưa thấy ai có cái cổ chân dễ thương như thế... Cô giáo đứng lên tắt ngọn đèn sáng choang và mở đèn ngủ. Bóng đèn ngủ màu thiên thanh mờ mờ ảo ảo. Thế thì tốt, hấn sẽ nhân cơ hội này mà tiếp tục hành động. Gượng đã, cô giáo đang kéo chốt cửa lại, rồi quay vào loay hoay bên chiếc tủ gương. Trời ạ, cô đang cời quần áo... Hấn nhắm tịt hai mắt lại. Lạy trời, có thánh thần - quỷ sứ hai bên vai làm chứng, chuyện này ngoài dự kiến của hấn. Cuối cùng, chiếc váy rơi phịch xuống sàn nhà, một tòa thiên nhiên lộ ra. Cô giáo xoay vài vòng trước gương rồi bước lên giường nằm. Hấn tối mắt tối mày. Lần đầu hấn biết phụ nữ đấy. Tòa thiên nhiên đã yên vị trên giường, hai mắt nhắm lại thiu thiu ngủ. Dưới gầm giường, hấn cũng nhắm mắt lại. Cô giáo đẹp ngoài sức tưởng tượng của hấn. Lúc này hấn mới thấm thía bài Thiếu nữ ngủ ngày của nữ sĩ Hồ Xuân Hương. Hấn nhớ hoài bài thơ ấy, đó là bài hấn học buổi cuối cùng, rồi nghỉ luôn vì phải mưu sinh thay cha già bệnh tật, ốm đau. Hai mươi tám tuổi nhưng vì nghèo khổ, bận cưu mang mẹ già và em gái nên hấn chưa dám nghĩ đến chuyện yêu ai. Mà có muốn yêu cũng chẳng biết đường nào mà yêu. Bận suốt ngày với thùng sửa khóa đầu hèm, hiem có cô gái nào trong xóm chịu ngồi cho hấn tán tỉnh. Với mấy cô gái chạy qua chạy lại suốt ngày như cô giáo, hấn lại càng không có cơ hội. Muốn được cười với thôi, mà cũng không. Cho nên hấn ngợp khi thấy cô giáo khỏa thân nằm ngủ. Dưới gầm giường, bắt chợt hấn cho mình cái quyền được nằm thẳng người ra vừa thư giãn, vừa ngắm “the back” của cô giáo. Phía trên cái “the back” ấy là đôi gò bồng đảo với hai nú hồng be bé xinh xinh. Nhích xuống khoảng một gang tay hơn là “vùng vịnh”, đó là nói theo kiểu thằng bạn xui hấn làm đạo chích đêm nay, hấn còn bảo thêm, vùng vịnh nào cũng thường gây tranh chấp. Trước khi đến vùng vịnh, những người tranh chấp sẽ phải qua “thung lũng tình yêu” là cái rốn sâu như một đồng tiền to trên má các cô người mẫu hay cười làm duyên trên lịch treo tường. Cô giáo trở mình nằm nghiêng. Như thế có nghĩa là chưa ngủ hấn. Hấn chờ một chút nữa rồi bò ra hành động tiếp cũng không muộn. Chao ơi, cô nằm nghiêng lại càng tuyệt. Vòng số hai của cô mới thật hết nói, đường nét trên người cô đẹp như tranh. Đôi gò bồng đảo nghiêng nghiêng đầy sức sống... Đây là hấn nghe cô trở mình mà tưởng tượng thế thôi, giường nệm bịt kín như bưng thế kia làm sao mà thấy được... Lại một tiếng chim rít hai lần gọi bạn. Có nghĩa thằng bạn bên ngoài bắt tin, quơ quào được gì chưa, ra ngay. Hấn nín thở trườn nhẹ ra mép giường, dừng lại một chút nghe ngóng. Gì thì gì chứ cũng phải đạt cho được mục đích. Chưa chắc gia đình này còn tiền tí sau khi bán nhà, nhưng bao nhiêu cũng được, hấn biết chắc, số tiền nhà này đang có dư sức để cho hấn và thằng bạn trang trải những nhu cầu. Hấn đang cần tiền cho rất nhiều việc. Mẹ hấn cần tiền mua thuốc cho chứng đau khớp hành hạ thường xuyên. Em gái hấn cần tiền đóng học phí. Căn nhà ọp ẹp của hấn cần dọi lại mái trước khi mùa mưa tới. Hấn cũng cần một số tiền kha khá để lại cho mẹ và em gái trước khi quyết định đi làm ăn xa... Đã lâu lắm rồi, hấn muốn say goodbye nghề sửa khóa. Nghề ngồi bán mặt cho đất, bán lưng cho trời suốt ngày nhưng chỉ đủ chạy gạo ngày hai bữa cho ba mẹ con. Gặp ngày nào mưa ế khách, còn phải bữa cháo bữa rau. Thôi thì đành vậy, một lần làm đạo chích, phải tội với trời. Mọi thứ dường như thật yên ắng. Tòa thiên nhiên thờ đều đều trên giường: Đồng hồ trên tay hấn chỉ chín giờ bốn mươi lăm phút. Phải hành động nhanh thôi. Hấn quyết định trườn ra và đứng lên...

Tòa thiên nhiên trắng ngần trong bóng đèn mờ, dường như có ai đấy xui hấn đưa một tay ra... để biết thế nào là da thịt con gái... Nhưng hấn vội vàng rút lại. Không được. Tòa thiên nhiên không

phải là mục đích của hần đêm nay. Cô giáo mà la lên, hần bị tóm vào tù thì gia đình hần sẽ tan hoang. Mẹ hần sẽ chết vì hồ thẹn với vong linh của cha hần và bà con xóm làng chứ không phải vì bệnh tật. Cách đây gần hai mươi năm, trước khi mất sức lao động vì bệnh tật, mẹ hần cũng là một cô giáo. Mẹ vẫn thường dạy anh em hần điều đối cho sạch, rách cho thơm. Nếu tin về thằng ăn trộm là hần mà lan ra, em gái hần cũng sẽ chán đời bỏ học. Không được, phải bình tĩnh và sáng suốt. Hần kéo cái chốt sắt nhẹ nhẹ, đẩy cửa bước ra. Lại tiếng chim rít hai lần gọi bạn, quơ quào được gì chưa, ra ngay. Hần đứng lại. Mẹ kiếp, tự dưng hần thấy cục tức tràn lên ngực. Sao không ngon vào đây làm, ngồi ngoài mà hót với hét. Bù lại hần nghĩ cũng hay, thằng bạn hần làm sao có cơ hội nhìn thấy tòa thiên nhiên. Nó cũng nghèo khổ, vật lộn suốt ngày với miếng ăn như hần nên tuổi đã hăm tới hăm lui bao nhiêu lần mà cũng chưa có nổi một mảnh tình vắt vai. Một chút ra gặp lại thằng bạn, hần sẽ tha hồ "nở". Tàn ngần một chút rồi lại quay vào, hần muốn nhìn lại tòa thiên nhiên một lần nữa, đâu dễ có cơ hội ngắm con gái nhà lành như đêm nay. Hần lại thấy trời đất quay cuồng, cô giáo đã trở mình với một tư thế khác. Cô nằm nghiêng hơn trước đó, một tay gát chéo trên vai như muốn che bớt đôi gò bồng đảo đương thì e ấp, hai chân khép lại kín đáo, gương mặt trắng ngần úp hơn một nửa vào gối, tóc xõa mềm lả lơi... Con diên tràn tới, hần tiến đến bên giường, bắt đầu mở nút áo... Dường như cô giáo khẽ động dậy, hần co người lại, còn đủ khôn ngoan để nép vào cửa... Mọi thứ lại yên ắng. Chắc tại hần quá hồi hộp rồi tưởng tượng thế thôi. Quả tình cô giáo đang ngủ say. Nỗi hoảng sợ làm con diên lắng xuống, hần cài lại nút áo, đứng ngắm cô giáo say sưa. Hơi thở cô giáo vẫn đều đều, đôi môi hồng chúm chím xinh xinh. Bỗng dưng, hần cảm thấy mọi thứ thanh khiết lạ lùng, mọi thứ đều ở ngoài hần và cô giáo. Ăn thua gì cái chuyện định trộm tiền ti của hần. Chuyện trái đất đang nóng dần lên, chuyện cúm gà cúm vịt, chuyện giải quyết mâu thuẫn bằng bạo lực và con tin của các thế lực hung hăng trên thế giới... Với hần bây giờ, cũng chỉ bé hạt tiêu. Thế đấy, chả trách đã có bao nhiêu vì vua mất ngôi vì "mỹ nhân kế". Tuy chỉ là một tên sửa khóa nghèo hèn nhưng hần đang nghe mình run lên vì cái đẹp. Hần nghĩ mình có quyền như thế. Ngày xưa còn đi học, hần cũng là một học sinh giỏi văn. Cô giáo dạy văn lớp mười bảo, những học sinh giỏi văn thường nhạy cảm và biết cảm thụ cái đẹp đến tận cùng. Ôi chao, bao nhiêu ngón nghề để trở thành học sinh giỏi văn cấp trường của hần đã làm bọn con gái trong trường chết mê, chết mệt. Hần thuộc nhiều thơ và biết diễn cảm thơ. Hần cảm nhận được số phận của những nhân vật trong các tác phẩm và biết đồng cảm, sẽ chia trên từng trang giấy. Những trang giấy mà cô giáo dạy văn đã mấy lần nắn nót điểm mười lên đó và sung sướng thu nhận hần làm đệ tử... Lâu lắm rồi, tưởng đã quên bởi mưa nắng dãi dầu, bởi những đồng bạc lẻ của nghề sửa khóa... Đêm nay, mọi thứ bỗng ào ạt tràn về... Hần thấy thèm thuốc. Đẩy nhẹ cửa, bước rón rén ra hành lang, hần ngược mắt nhìn những vì sao trên trời. Vì sao nào là của hần? Nếu cha không mất thì hần cũng không đến nỗi bỏ dở dang chuyện học hành. Biết làm sao được, mẹ hần bảo, mỗi người phải mang vác một sứ mệnh nhọc nhằn trên vai. Hần đã phải bằng lòng với sứ mệnh làm trụ cột chèo chống gia đình từ năm mười sáu tuổi... Lại tiếng chim rít hai lần gọi bạn, quơ quào được gì chưa, ra ngay. Kế hoạch lục soát các phòng còn lại trong hần bỗng dưng biến mất. Tham vọng có một tỉ đồng để đổi đời hai đứa lụi tàn. Hần không thấy tức thằng bạn nữa. Mà thương nó cũng có một sứ mệnh nhọc nhằn như hần. Quay về phía phòng cô giáo, hần khép cửa kín lại rồi bước về phía hàng rào đầy hoa tím. Những bông hoa tím đồng lõa với bóng đêm. Hần nhướng mắt lên nhìn, chịu, không nhìn ra được hoa nào là hoa nào, chúng đen kìn kịt một màu. Chưa bước ra đến cổng, hần đã nghe tiếng xe và tiếng mở khóa cổng lách cách. Hai ông bà già - ba mẹ cô giáo - đã về. Không nao núng, hần điềm tĩnh quay ra phía sau nhà. Chỉ cần nhún nhẹ người một cái, hần đã ở trên đỉnh tường rào. Trước khi nhảy ra bên ngoài, hần còn quay lại nhìn về phía phòng cô giáo. Phòng vẫn sáng mờ mờ, cô giáo vẫn ngủ say, đêm vẫn trôi êm đêm...

*

Chiếc xe tải to ùng ùng đậu ngay đầu hẻm, chênh chếch về phía bên kia đường là thùng sửa khóa của hân. Sáng nay hân muốn dời chỗ làm. Hân sợ để thùng sửa khóa chỗ cũ sẽ phải đối mặt với cô giáo. Cô đang mặc quần jean, áo pull và búi một búi tóc cao đi tới đi lui thật vô cùng bận rộn. Những món đồ cuối cùng của gia đình đã được cô và những người hàng xóm lân cận chất lên phía sau thùng xe. Hai ông bà già đang riu rít từ biệt mọi người. Cô giáo khoác túi xách trên vai, đứng phía dưới thùng xe, lóng ngóng đưa tay xem đồng hồ. Hân nháy mắt với thằng nhỏ bán vé số đang đứng bên cạnh:

- Ê, cô giáo sắp đi rồi, kế hoạch y vậy nghen, nhanh lên mậy!

Nó gật đầu, chạy cái ào qua đường. Bên này, ngực hân đánh trống ngũ liên. Không biết cô giáo trả lời ra sao với thằng nhỏ. Cái ông sửa khóa nào, à, cái ông có ngôi nhà rách ở cuối xóm, phía bên kia mấy ruộng rau muống ngập bèo bốn mùa đó phải không? Cô giáo đang cúi người xuống, chắc là đang nói với thằng nhỏ điều đó. Cô giáo vuốt tóc, dường như cười bảo, ông bày đặt xin địa chỉ làm chi cho rắc rối vậy, go là say goodbye luôn, nhà xóm trên xóm dưới, đi lên đi xuống, đụng mặt nhau

cộc cộc ngày mấy lần mà có ai chịu cười với ai. Cô giáo vuốt đầu thằng nhỏ, đưa cho nó cái gì mà hai người cười tươi quá vậy. Thôi, địa chỉ địa chỉ làm khi gió, mắc gì mà nghe lời xúi dại của ông, cô cho mấy cục kẹo đem về ăn cho đỡ buồn, lần sau đừng ngu như vậy nữa nghen... Hân giật mình, ủa, tưởng tượng gì kỳ vậy, cô giáo mà nói vậy thì ý là hân ngu hay thằng nhỏ ngu. Miên man gì đại đột vậy... Hân lại dõi tiếp qua phía bên kia đường. “Giờ G” đã đến, thằng nhỏ đứng dạt ra một chút, nó tần ngần nhìn cô giáo leo lên xe và bắt chước mọi người, đưa tay vẫy vẫy... Chiếc xe tải nhún ga nhích đi chậm chậm, hân nhìn theo... Cho đến lúc cuối con đường chỉ còn một làn bụi mờ... Vẫy tay, vẫy tay chào nhau, lần đầu là lần cuối... Hân nhắm lời hát của một bản nhạc "sến" nào đó mà hân đã quên mất tên...

* *

*

Thư gửi người hàng xóm chưa quen nhưng đã biết,

Từ lúc anh khép cửa phòng tôi lại và bước đi vào cái đêm vừa kinh hoàng vừa định mệnh ấy, bỗng dưng tôi thấy trên đời này, khoảng cách từ một ông thợ khóa đến một thánh nhân và một ác quỷ chỉ là gang tấc. Và tôi biết rằng, đêm hôm qua, anh không ngủ được, cũng như tôi đã không tài nào ngủ được. Chúng ta đang cùng hướng về “lỗ đen vũ trụ” (của tâm hồn). Tôi chắc rằng anh cũng như tôi,

tôi cũng như anh, chúng ta có thể thỏa thuận với nhau một điều, rằng “lỗ đen vũ trụ” mà tôi vừa nói với anh đấy, là trung tâm khám phá của mọi sự khám phá. Trước tiên là chuyện tôi khám phá ra một tên trộm đang nằm dưới gầm giường khi tâm thức tôi chấp chới đi vào giấc ngủ. Và tôi đã sợ hãi (sợ đến nỗi không nhắc được chân tay lên để làm một điều gì có thể). Tên trộm ấy sẽ tung thế tung quyền mà giết người, cướp của. Cho nên tôi đã nằm im như chết (thực ra là tim tôi sắp bay ra khỏi lồng ngực). Lòng nghĩ rằng, hấn muốn lấy gì thì lấy nhưng hãy tha cho mình. Nhưng khi biết anh loay hoay ra vào, tôi không còn nghĩ đến sự sống và cái chết nữa, mà lại thấy cực kỳ xấu hổ. Lần đầu tiên đấy, lần đầu tiên tôi bị một người đàn ông nhìn mình khỏa thân. Tôi đã nằm co quắp lại trông rất tội nghiệp với ý nghĩ cũng rất tội nghiệp là, đừng cho tên trộm thấy gì cả, mong đất trời có súp thì súp nhanh lên, cho ánh mắt hấn đừng lướt nữa trên thân thể mình. Lúc đó, tôi có cảm giác như có một vụn ánh mắt đang soi vào từng thể tạng của mình. Tôi hối tiếc sao không cẩn thận trước khi cởi quần áo ra để ngủ, giả tôi biết có anh dưới gầm giường sớm hơn một chút thì điều này đã không xảy ra (nói ra điều này thấy buồn cười quá phải không, nếu biết có anh khi chưa lên giường nằm thì có lẽ tôi đã xô cửa ra mà hét toáng lên rồi). Dù sao thì tôi cũng đã bình tĩnh lại khi cha mẹ tôi về. Và cũng không dám kể lại chuyện này cho hai ông bà nghe (vì xấu hổ hơn là vì sợ bị la mắng). Và lại còn có ý cất giấu cảm xúc (lẫn sự bàng hoàng) để ngồi viết thư cho anh. Đến lúc này, tôi vẫn còn chưa tin rằng anh chỉ đứng ngắm tôi thôi. Sự trinh tiết của tôi thật sự đáng giá ngàn vàng. Cái triết lý của thằng ăn trộm trong anh lúc đó như thế nào tôi không biết, nhưng tôi đã thật sự ngưỡng mộ và biết ơn anh. Cửa cái nhà tôi, anh cũng không lấy. Vậy anh đi ăn trộm vì cái gì? Tôi biết nhà anh ở cuối xóm, nghèo và có một mẹ già đau ốm liên miên. Tôi biết anh là người thợ sửa khóa hay mặc chiếc áo màu cỏ úa. Nhưng đêm qua, nằm dưới giường tôi, anh mặc chiếc áo màu trắng (tôi đã liếc qua rất nhanh khi anh xoay người chống tay trên thành giường để đứng lên). Thấy màu áo trắng, tôi yên tâm vì biết anh không phải tên trộm chuyên nghiệp. Anh có thể bị tóm trong khi hành sự vì màu áo không đồng lõa với bóng đêm. Còn tối hôm qua, khi đi chơi với nhau, người yêu tôi mặc áo màu đỏ. Anh ấy đã giận tôi vì anh ấy đòi cái ngàn vàng mà tôi không cho. Anh ấy bảo tôi dọn nhà đi xa, hơn nữa, chúng tôi đã yêu nhau ba năm nên muốn thuộc về nhau cho tình yêu đảm bảo hơn. Tôi không nghĩ như thế vì mình không phải "tuýp" người "nhất cự ly - nhì cường độ". Tình yêu cần sự chín chắn, vững bền. Bị người yêu giận trước khi dọn nhà đi xa, quả là không vui một chút nào, đúng không anh? Tôi hy vọng người yêu tôi sẽ nghĩ lại và gọi điện cho tôi trước khi tôi gọi cho anh ấy. Vấn đề còn lại trong tôi mà anh ấy không thể biết là, lúc này, bỗng dưng tôi có cảm tình với những chiếc áo màu trắng hơn những chiếc áo màu đỏ. Đó là khám phá thứ hai của tôi.

Thật tình, tôi cũng không biết trao cho anh bức thư này bằng cách nào. Sáng mai, tôi sẽ loay hoay với một tí việc cần làm trước khi rời xóm nhỏ thân yêu này. Tôi đã từ biệt tất cả những người cần từ biệt. Dọn nhà đi xa rồi, tôi vẫn nhớ lắm nóc nhà thờ xóm mình có đàn chim ríu rít suốt ngày, nhớ bà lão người Hoa bán bánh bò suốt bốn mùa mưa nắng, nhớ con rạch nhỏ duềnh lên đầy rác sau những cơn mưa... Riêng với ông thợ khóa đầu hẻm, tôi nhớ chiếc áo màu cỏ úa ngồi phía sau cái thùng gỗ đã bóng lộn lên vì mồ hôi và thời gian. Lúc này, tôi còn biết, ông thợ khóa là một người lạ lùng. Ông có thể làm tất cả những điều mình thích và không thích. Những giá trị vĩnh hằng trong ông đều có thể biến ông thành thánh nhân hay quỷ dữ trong khoảnh khắc. Nhưng điều tôi ghi nhận sâu sắc nhất ở ông, theo những người hàng xóm thân thiết của tôi kể lại là, ông là một người con hiếu thảo, một người anh đủ đầy tinh thần trách nhiệm. Một người như thế thì không thể biến thành quỷ dữ (quả thật thế, đêm qua, khi những bước chân chắc nịch của ông xa dần hành lang, tôi đã ngồi bật dậy, mở hé rèm cửa sổ và nhìn theo ông như nhìn một thánh nhân). Tôi đã tin ở ông và cảm thấy cuộc đời này quá sức dễ thương. Đó là khám phá thứ ba của tôi.

Dù được trao bức thư này cho anh hay không, tôi cũng vẫn chép nó vào máy và save lại, xem đây là kỷ niệm đáng nhớ của mình. Chùm chìa khóa vạn năng của anh cũng đang ở trong tay tôi (anh đã

làm rơi nó ở chân giường). Tôi sẽ gửi nó lại cho anh qua những người hàng xóm khi xe lăn bánh. Hành nghề trở lại với chùm chìa khóa này mong anh lúc nào cũng nhớ rằng, tôi đã truyền phép thuật vào nó, nó sẽ luôn ở bên anh, sẽ mang đến niềm vui khi anh buồn, sẽ cho anh niềm tin khi anh thấy chán chường cuộc sống. Có thể, tôi và anh sẽ còn hoặc không bao giờ còn gặp lại (vì tôi dọn nhà đi rất xa, đúng không?). Nhưng tôi vẫn hằng tin rằng trái đất tròn. Xóm nhỏ có ông thợ khóa dãi dầu mưa nắng sẽ còn mãi mãi trong tôi...

* *

*

Bỏ kế hoạch theo thằng bạn đến các cửa khẩu biên giới vác hàng thuê cho bọn buôn lậu, hấn đi một lèo từ Châu Đốc trở về thành phố. Trên xe bước xuống, hấn đi trong miên man đất trời và nghĩ về những chiếc áo màu đỏ, màu trắng. Đó là khái niệm mới chỉ có trong hấn sau khi thằng nhỏ bán vé số đưa cho hấn bức thư của cô giáo và... chùm chìa khóa vạn năng. Ghé vào quán cà phê cóc, chọn một góc vắng, kêu một ly đen, hấn móc túi, lại mở thư cô giáo ra đọc. Đọc xong, lại xoay tới xoay lui, xoay xuôi xoay ngược bức thư đến một vạn lần mà cũng không thấy địa chỉ mới của cô giáo đâu.

Cả tuần nay, hấn cứ lặp đi lặp lại một kiểu đọc thư kỳ quái như thế nên bức thư nhàu nát cả ra. Đọc chán chê lại quay về xóm nhỏ, đứng thật lâu bên chiếc thùng sửa khóa có treo bảng "Cần sang thùng sửa khóa", hấn nghĩ về những lễ đòi với chùm chìa khóa vạn năng..